

Arrest

nr. 166 517 van 26 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 3 december 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen samen met hun minderjarige zoon V.D.S. (*2012) op 26 maart 2015 België zijn binnengekomen, dienden op 26 maart 2015 een asielaanvraag in.

1.2. Op 26 oktober 2015 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekers dienden een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad.

1.3. Op 4 november 2015 beslist verweerder tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekers. Deze beslissingen, die verzoekers bij aangetekend schrijven van 5 november 2015 ter kennis werden gebracht, zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, die werd genomen ten aanzien van verzoekster luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw⁽¹⁾,

naam : B.
voornaam : O. M.
geboortedatum : (...) 1975
geboorteplaats : Tolstoye
nationaliteit : Oekraïne

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 27 oktober 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

De tweede bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : V.
voornaam : S. V.
geboortedatum : (...)1973
geboorteplaats : Vorokhta
nationaliteit : Oekraïne

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 27 oktober 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

- (1) *Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.*

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.4. Bij arrest nummer 163 710 van 9 maart 2016 bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt een exceptie op van gebrek aan belang wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang, gezien het feit dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder te beschikken over de vereiste documenten en dus illegaal op het grondgebied zijn, en de Commissaris-generaal hun asielaanvragen heeft geweigerd, waardoor verweerder ingevolge zijn gebonden bevoegdheid ertoe gehouden is een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet) kunnen slechts beroepen voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Opdat verzoekers een belang zouden hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd zijn door de bestreden rechtshandelingen en dat zij nadeel ondervinden. De vernietiging van de bestreden beslissingen moet aan verzoekers bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verweerder geeft zelf aan dat enkel indien hogere rechtsnormen zouden geschonden worden, hij dient te beslissen om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Derhalve doet de Raad een onderzoek van de middelen die gesteund zijn op dergelijke bepalingen.

Daargelaten of de vermelding *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”* in artikel 7 van de vreemdelingenwet op zich van het bestuur reeds geen appreciatie vraagt die een volledige gebonden bevoegdheid uitsluit en of dit op zich niet reeds toelaat de opgeworpen exceptie te verwerpen, dient ook te worden opgemerkt dat het woord “moet” in voormeld artikel 7 niet uitsluit dat het bestuur bij het toepassen van deze bepaling nog een beoordeling maakt. Zo bepaalt artikel 7 zelf reeds dat het bevel om het grondgebied te verlaten de termijn voor vertrek dient te vermelden. Zolang deze termijn voor vrijwillig vertrek nog loopt, is de betrokken vreemdeling beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, § 2, van de vreemdelingenwet). Deze termijn bepaalt wanneer het bevel uitvoerbaar wordt en maakt er aldus onlosmakelijk deel van uit. Het bestuur kan, in toepassing van artikel 74/14, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet, de duur van deze termijn bepalen. Het gaat daarbij alleszins niet om een volledige gebonden bevoegdheid waarbij de overheid helemaal niets meer hoeft te appreciëren.

Bovendien bepaalt artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Ook uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van het bevel *in concreto* dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen, en dit uit hoofde van een norm in de vreemdelingenwet zelf. Geen enkele bepaling uit de vreemdelingenwet laat toe te besluiten dat wat de toepassing van artikel 74/13 betreft een onderscheid moet worden gemaakt tussen de gevallen waarin een bevel “moet” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° en 12°) en de gevallen waarin een bevel “kan” worden afgegeven (art. 7, eerste lid, 3°, 4°, 6°, 7°, 8°, 9°, 10°). Ook hieruit volgt dat het bestuur de situatie *in concreto* dient te appreciëren, wat een volledig gebonden bevoegdheid uitsluit. De Raad van State oordeelde met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in zijn arresten met nrs. 231.443 en 231.444 van 4 juni 2015 dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terecht had gesteld “que la compétence de la partie requérante n’était pas

entièrement liée et que l'exception d'irrecevabilité qu'elle avait soulevée, n'était pas fondée." [dat de bevoegdheid van de verzoekende partij (in cassatie) niet geheel gebonden was en dat de exceptie van onontvankelijkheid niet gegrond was]. Ook in zijn arrest nr. 231.762 van 26 juni 2015 oordeelde de Raad van State dat de bevoegdheid ex artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet niet geheel gebonden was, aangezien de verwerende partij kan afzien van de afgifte van een bevel wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Zulks kan niet enkel blijken wanneer een "hogere" norm wordt aangevoerd, doch ook uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dat nauw verband houdt met hogere rechtsnormen en dat de omzetting in het nationale recht vormt van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is geen antwoord op enige verblijfsaanvraag, zodat het bestuur zich er wel degelijk van kan onthouden een bevel af te geven. De verplichting om rekening te houden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde belangen houdt in dat zij, bij haar beslissing om een bevel af te geven, actueel en *ex nunc* een afweging moet maken van de belangen van de betrokken vreemdeling. Er kan aldus niet worden voorgehouden dat verweerder hoe dan ook in elk geval opnieuw een bevel zal afgeven.

Ten overvloede wijst de Raad er verder op dat hij in het kader van de materiële motiveringsplicht steeds kan nagaan of de motieven van de bestreden beslissing steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De Raad kan daarbij nagaan of de ingeroepen feiten werkelijk bestaan (RvS 13 september 2010, nr. 207.325). Mocht in een dergelijk geval de exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gemis aan belang met goed gevolg kunnen worden opgeworpen omdat in de middelen andere rechtsnormen werden aangevoerd dan de genoemde *"meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag"*, zo bijvoorbeeld de schending van de grondvoorwaarden voor de toepassing van artikel 7 van de vreemdelingenwet zelf, of de materiële motieven die aan de beslissing ten grondslag liggen, zou daaruit noodzakelijkerwijze voortvloeien dat een verwijderingsmaatregel zou kunnen worden genomen op grond van onjuiste vaststellingen, of in strijd met wettelijke normen, uitvoeringsbepalingen of algemene rechtsbeginselen, zonder dat daar tegen met goed gevolg een annulatieberoep kan worden ingesteld, en dit wegens een tekortkoming van het bestuur zelf (RvS 5 februari 1973, nr. 15.699; RvS 21 mei 1975, nr. 17.032). Er kan in geen geval worden voorgehouden dat verzoekers geen belang zouden hebben bij het annulatieberoep wanneer wordt aangevoerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten is aangetast door een interne onwettigheid, precies omdat het onderzoek van die onwettigheid de grond van de zaak raakt en het bestuur na een eventuele vernietiging zal dienen rekening te houden met de vastgestelde onwettigheid.

De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan als volgt:

"Kennelijk gebrek aan formele motivering in strijd met het artikel 7 juncto artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid en schending van artikel 3 en 8 E.V.R.M. en artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag eveneens miskennen van het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013 en schending van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 22bis van de Belgische Grondwet en artikel 3 van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind

Overwegende dat de aangehaalde wetsbepalingen de verplichting tot formele motivering vastleggen die op de tegenpartij rust, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan machtsoverschrijding;

Dat de bestreden beslissing als volgt is gemotiveerd :

"Op 28 juli 2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum."

1.

De controle van de administratieve rechter beperkt zich niet tot de controle van de duidelijke beoordelingsfout, maar omvat ook en voornamelijk de controle van de juistheid, van de relevantie en de toelaatbaarheid in rechte van de motieven. Derhalve moeten de feitelijk bestaande motieven juridisch relevant zijn, moeten zij een correcte wettelijke basis hebben, een juiste toepassing maken van die basis en het concrete geval dient in die rechtsbasis teruggevonden te kunnen worden.

Het rechterlijk toezicht op de motieven sluit hier alleen in dat de rechter nagaat of bewezen is dat de kwetsieuze omstandigheden juist werden geïnterpreteerd (juridische juistheid der motieven).

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.

Bij beslissingen dd. 26 oktober 2015 werden de asielaanvragen van verzoekers geweigerd door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Doch, tegen deze weigeringsbeslissingen werd hoger beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet).

Tot op heden is de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hangende.

2.1.

Het ingestelde beroep tegen de beslissingen van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is een schorsend beroep. Verzoekers hebben tijdens deze beroepsprocedure het recht om op het Belgische grondgebied te verblijven.

Het resultaat van deze procedure kan nog steeds als gevolg hebben dat verzoekers een beperkt of onbeperkt verblijfsrecht in België krijgen.

Door het uitvaardigen van een uitwijzingsbevel worden verzoekers in de onmogelijkheid gesteld om te wachten op het antwoord van deze hangende procedure.

Er wordt dus reeds een uitwijzingsbevel betekend terwijl verzoekers misschien nog het recht om in België te verblijven zullen krijgen.

Bovendien wordt in de uitwijzingsbevelen ook helemaal niet gemotiveerd waarom een dergelijk bevel wordt genomen terwijl de asielprocedures van verzoekers nog steeds hangende zijn. De verwijzing naar artikel 7 van de Vreemdelingenwet is onvoldoende (zie infra).

Het beginsel van de motiveringsplicht waaraan de beslissing van verweerder moet voldoen, is geschonden.

Het betekenen van een uitwijzingsbevel tijdens de lopende beroepstermijn of tijdens het uitoefenen van een rechtsmiddel is onredelijk en onzorgvuldig.

De mogelijkheid bestaat immers nog dat de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nog verbroken en in positieve zin hervormd wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

2.2.

Bij een gedwongen terugkeer naar Oekraïne, dreigen verzoekers blootgesteld te worden aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M.

Verzoekers vrezen voor hun leven en fysieke integriteit bij terugkeer naar Oekraïne omwille van persoonlijke problemen, dewelke ze ten aanzien van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen hebben uiteengezet.

Indien verzoekers het Belgische grondgebied dienen te verlaten met het oog op een terugkeer naar zijn land van herkomst, lopen verzoekers het risico bloot gesteld te worden aan ernstige mensenrechtenschendingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen vernietigen overeenkomstig artikel 39/2 Vreemdelingenwet. Het is aldus tot op heden geenszins uitgesloten dat verzoekers gevaar lopen bij een terugkeer naar Oekraïne.

Verweerder houden geenszins rekening met de mogelijke risico's die verzoekers lopen bij een gedwongen terugkeer naar Oekraïne. Zo laat verweerder na uitdrukkelijk te motiveren waarom er geen beoordeling is gebeurd van onder meer het risico op een schending van artikel 3 E.V.R.M.

Nochtans is verweerder hiertoe bij wet verplicht. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vat immers aan met: 'onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag...'. Verweerder kan zich aldus niet verschuilen achter een zogenaamde gebonden bevoegdheid, aangezien de wet uitdrukkelijk voorziet dat verweerder bij de uitoefening van deze gebonden bevoegdheid dient rekening te houden met internationale verdragen, in casu onder andere het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en het Vluchtelingenverdrag.

De beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar dewelke verweerder verwijst in de bestreden beslissing, was op het moment dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen nog niet vaststaand, gelet op de lopende beroepstermijn (waarvan effectief gebruik werd gemaakt) waardoor uit deze beslissing verweerder niet kon concluderen dat er geen risico is voor het leven en de fysieke integriteit of voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M. Verweerder had de beroepstermijn moeten afwachten.

Tijdens de lopende beroepstermijn is er aldus een hoger beroep ingesteld tegen de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op heden is nog steeds de schorsende beroepsprocedure hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin een vrees voor het leven en fysieke integriteit en de vrees voor onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 E.V.R.M. wordt opgeworpen.

De verwijzing naar de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is aldus onafdoende teneinde aan te tonen dat verzoekers geen gevaar lopen bij een gedwongen terugkeer naar hun land van herkomst. Verweerder heeft de motiveringsplicht geschonden.

2.3.

Verweerder heeft de artikelen 3 en 13 van het E.V.R.M. miskend.

Artikel 3 E.V.R.M. klinkt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de

uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Zoals reeds aangehaald, ten opzichte van verzoekers werden beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Tegen deze negatieve beslissingen staat hoger beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2 van de Wet van 15 december 1980 open. Deze beroepsprocedure is een schorsende procedure.

Een verzoekschrift tot vernietiging van de weigeringsbeslissing werd reeds ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 3).

De in casu bestreden beslissingen zijn de bevelen om het grondgebied te verlaten-asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Tegen deze negatieve beslissingen staat een annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de Wet van 15 december 1980 open. Deze procedure heeft geen schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van deze laatste beroepsprocedure, doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel. Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen, zonder het resultaat van de andere procedure af te wachten.

Nochtans halen verzoekers in de huidige beroepsprocedure, in samenlezing met het verzoekschrift tot beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, aan dat artikel 3 E.V.R.M. geschonden is door de bestreden beslissing.

Er kan verwezen worden naar het arrest van het E.H.R.M. Mohammed v/ Oostenrijk n° 2283/12 dd. 6 juni 2013:

“(i) General principles

69. The Court has held on many occasions that Article 13 of the Convention guarantees the availability at national level of a remedy with which to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they may happen to be secured in the domestic legal order. The effect of Article 13 is thus to require the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an “arguable complaint” under the Convention and to grant appropriate relief. The scope of the Contracting States’ obligations under Article 13 varies depending on the nature of the applicant’s complaint; however, the remedy required by Article 13 must be “effective” in practice as well as in law (see *Kudła v. Poland* [GC], no. 30210/96, § 157, ECHR 2000-XI; *M.S.S. v. Belgium and Greece* [GC], no. 30696/09, § 288, ECHR 2011; and *I.M. v. France*, no. 9152/09, § 128, 2 February 2012).

70. The Court has further specified that the “effectiveness” of a “remedy” within the meaning of Article 13 does not depend on the certainty of a favourable outcome for the applicant. Nor does the “authority” referred to in that provision necessarily have to be a judicial authority; but if it is not, its powers and the guarantees which it affords are relevant in determining whether the remedy before it is effective. Also, even if a single remedy does not by itself entirely satisfy the requirements of Article 13, the aggregate of

the remedies provided for under domestic law may do so (see *Gebremedhin [Gaberamadhien] v. France*, no. 25389/05, § 53, ECHR 2007-V § 53; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, § 289; and *I.M. v. France*, cited above, § 129).

71. As noted above, in order to be effective the remedy required by Article 13 must be available in practice as well as in law. In particular, this requires availability in the sense that its exercise must not be unjustifiably hindered by the acts or omissions of the authorities of the respondent State (see *Çakıcı v. Turkey [GC]*, no. 23657/94, §

112, ECHR 1999-IV). Article 13 requires the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision (see *Jabari v. Turkey*, no. 40035/98, § 48, ECHR 2000-VIII). Particular attention should be paid to the speed of the remedial action itself, it not being excluded that the adequate nature of a remedy can be undermined by its excessive duration (see *Doran v. Ireland*, no. 50389/99, § 57, ECHR 2003-X).

72. Lastly, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result if the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires close scrutiny by a national authority (see *Shamayev and Others v. Georgia and Russia*, no. 36378/02, § 448, ECHR 2005-III), independent and rigorous scrutiny of any claim that there exist substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 (see *Jabari*, cited above, § 50), and a particularly prompt response (see *Batı and Others v. Turkey*, nos. 33097/96 and 57834/00, § 136, ECHR 2004-IV (extracts)). It also requires that the person concerned should have access to a remedy with automatic suspensive effect (see *Çonka v. Belgium*, no. 51564/99, §§ 81-83, ECHR 2002-I; *Gebremedhin [Gaberamadhien]*, cited above, § 66; *M.S.S. v. Belgium and Greece*, cited above, §§ 290-293; and *I.M. v. France*, cited above, §§ 132-134)."

Als conclusie stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

"85. It follows that in the specific circumstances of the case the applicant was deprived of de-facto protection against forced transfer in the course of the proceedings concerning his second asylum application while having – at the relevant time – an arguable claim under Article 3 of the Convention in respect of his forced transfer to Hungary. There was therefore a violation of Article 13 in conjunction with Article 3 of the Convention."

Verzoekers hebben een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. De weigeringsbeslissingen genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werden aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (stuk 4). In deze procedure wordt uiteengezet dat artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag – en in navolging artikel 3 E.V.R.M. – geschonden dreigt te worden.

Er wordt geen wettelijke bescherming geboden aan verzoekers tegen een gedwongen repatriëring, aangezien aan hen bevelen om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen werd afgeleverd en dat tegen deze beslissingen geen daadwerkelijk rechtsmiddel bij de nationale instanties openstaat, aangezien slechts een niet-schorsend beroep bij wet wordt voorzien.

Aldus, hoewel verzoekers een 'arguable claim' onder artikel 3 E.V.R.M. hebben, wordt hen geen bescherming geboden tegen de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten, tegen een gedwongen repatriëring naar Oekraïne.

Het recente arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, in zoverre de middelen gegrond zijn op artikel 3 E.V.R.M.

3.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, dient na te gaan of verweerder bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij

die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De bestreden beslissingen zijn zelfs manifest in strijd met artikel 13 juncto artikel 3 E.V.R.M., zoals bevestigd wordt in het arrest Mohammed v/ Oostenrijk nr. 2283/12 van het E.H.R.M. op datum van 6 juni 2013. Wegens miskenning van deze verdragsbepalingen alleen al tot onzorgvuldigheid en onredelijkheid kan besloten worden.

3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Verzoekers zetten nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze zij artikel 8 van het EVRM, artikel 22bis van de Grondwet en artikel 3 van het kinderrechtenverdrag door de bestreden beslissing geschonden achten. De verwijzing naar een arrest van het EHRM is geen rechtsregel, zodat een schending ervan niet dienstig kan worden aangevoerd. Deze middelonderdelen zijn bijgevolg niet ontvankelijk.

3.2.2. Er dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen werden genomen in uitvoering van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: het vreemdelingenbesluit) en van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Artikel 75, § 2 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling of de asielaanvraag niet in overweging neemt, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend.

(...)”.

Artikel 52/3, § 1 van de vreemdelingenwet, waarnaar voornoemd artikel 75, § 2 verwijst, luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.

De termijn van deze verlenging bedraagt tien dagen, en is twee maal verlengbaar op voorwaarde dat de vreemdeling voldoende meewerkt aan het terugkeertraject bedoeld in art 6/1, § 3, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen. De regeling in dit lid doet geen afbreuk aan de overige mogelijkheden tot verlenging van het bevel, zoals voorzien in de wet.”

In casu wordt niet betwist dat op 26 oktober 2015 de Commissaris-generaal de asielaanvragen heeft geweigerd en de Raad op 9 maart 2016 de weigering heeft bevestigd. Voorts wordt in de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoekers onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet vallen. Deze vaststellingen kunnen niet in redelijkheid worden betwist.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven: 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...).”

In casu wordt de beoordelingsbevoegdheid die aan de minister of zijn gemachtigde wordt gelaten wanneer hij een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, enkel beperkt voor de twee voorwaarden waarvan artikel 52/3 van de vreemdelingenwet de afgifte van een bevel om het grondgebied afhankelijk stelt, namelijk indien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus weigert en indien de asielzoeker onregelmatig op het grondgebied verblijft. Artikel 52/3 van de vreemdelingenwet voorziet enkel erin dat een onderzoek moet worden verricht om na te gaan of de vreemdeling regelmatig in het Rijk verblijft, hetgeen het geval zou kunnen zijn, niettegenstaande de eventuele weigering van de Commissaris-generaal, indien de vreemdeling terzelfder tijd een verblijfsaanvraag op een andere grond heeft ingediend. *In casu* kunnen verzoekers niet in redelijkheid betwisten dat zij niet vallen onder het geval bedoeld in artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Verzoekers betwisten immers niet dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort met een geldig visum. Deze vaststellingen die de bestreden beslissingen in feite en in rechte afdoende motiveren, kunnen niet in redelijkheid worden betwist. Aldus blijkt geenszins dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet en de hierin vervatte cumulatieve voorwaarden. Het betoog waarbij een schending wordt aangevoerd van een kennelijk gebrek aan formele motivering in strijd met het artikel 7 *juncto* artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, een schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid en een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en waar verzoekers aanvoeren dat er sprake is van machtsoverschrijding, doet geen afbreuk aan het hoger gestelde.

3.2.3. Verzoekers zijn in de toelichting van mening dat artikel 1 van vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM zijn geschonden en betwisten in wezen de beslissing van de Commissaris-generaal. De Raad merkt op dat een annulatieberoep tegen de bestreden beslissingen niet kan aangewend worden om kritiek te uiten op de beslissing van de Commissaris-generaal. Kritiek op de beslissing van de Commissaris-generaal kan geuit worden in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, wat verzoekers gedaan hebben. De Raad heeft dat beroep verworpen (zie punt 1.4.). Een onderzoek naar de schending van artikel 1 van vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM is *mutatis mutandis* vervat in de beoordeling van verzoekers' asielaanvraag (EHRM 23 maart 2016, F.G. t. Zweden, nr. 43.611/11, overweging 110-158). In het arrest van de Raad in het kader van hun asielaanvraag is verzoekers' kritiek volledig aan bod gekomen die verzoekers hernemen in het kader van dit verzoekschrift. Het betreft dus een definitief arrest met een recent gedane definitieve beoordeling van verzoekers' kritiek geuit ten opzichte van de beslissing van de Commissaris-generaal. Verzoekers kunnen niet via het uiten van een grief betreffende artikel 1 van vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM verwachten dat de Raad in onderhavig beroep deze beoordeling gedaan in volle rechtsmacht nog eens overdoet. Verzoekers brengen geen elementen aan, buiten de feiten die reeds werden onderzocht door de Commissaris-generaal en in beroep werden beoordeeld door de Raad in het kader van hun asielaanvraag, die kunnen wijzen op een dergelijke schending. Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing verzoekers enkel verplichten om het Schengengrondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een gedwongen verwijdering naar Oekraïne wordt gepland. In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat op grond van artikel 74/17 van de vreemdelingenwet, verweerder gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering verzoekers bloot stelt aan een schending van het non-refoulement beginsel. Met hun betoog tonen verzoekers geen schending van artikel 1 van vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM aan.

3.2.4. Het loutere feit dat verzoekers een schorsend beroep hadden ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal heeft niet tot gevolg dat zij over een legaal verblijf beschikten. Een dergelijk beroep heeft enkel tot gevolg dat tijdens het onderzoek van dit beroep geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd, zoals bepaald in artikel 39/70 van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM wordt opgehangen aan de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten terwijl verzoekers nog gerechtigd zouden zijn geweest in België te verblijven. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat dit betoog dat verzoekers hangende het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad legaal in het Rijk verbleef niet kan worden aangenomen. De kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft. Aldus blijkt geenszins dat verweerder een incorrecte toepassing heeft gemaakt van artikel 52/3 van de vreemdelingenwet en de hierin vervatte cumulatieve voorwaarden, zoals hierboven reeds werd besproken. Bovendien kan er ook niet worden vastgesteld welk actueel belang verzoekers hebben bij hun grief dat zij uitvoering dienen te geven aan de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten en dit tegenstrijdig is met de schorsende beroepsprocedure. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. De beroepsprocedure tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is reeds op 9 maart 2016 beëindigd. Tenslotte wordt herhaald dat artikel 39/70 van de vreemdelingenwet, de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van verzoekers, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers hebben dan ook geen belang meer bij het betoog onder het middel.

3.3. Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP